

Kniha Daniel – Číslo čtyřicet

Pavel

Jeff Pippenger

2024-01-04

První kapitola knihy Daniel, položená přes čtvrtou kapitolu knihy Daniel, představuje dějiny prvního a druhého anděla od roku 1798 do roku 1844. V těchto dějinách byla kniha Daniel odpečetěna a částí, jež byla odpečetěna, byly kapitoly sedm, osm a devět. „Řádek za řádkem“ kapitoly jedna, čtyři a poté sedm až devět znázorňují dějiny milleritského hnutí prvního anděla.

V oněch dějinách (1798 až 1844) byly ustanoveny základní pravdy adventismu a tyto pravdy byly nakonec znázorněny na pionýrské kartě z roku 1843. Na kartě je Nebúkadnesarův obraz z druhé kapitoly Danielovy knihy. Na kartě jsou vidění Daniela sedm a osm. Je zde znázorněna „ustavičná“ z osmé kapitoly, stejně jako „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest. Jsou tam i tři běda islámu, jak jsou představena v deváté kapitole Zjevení. Bůh opakovaně předem varoval, že tyto základní pravdy budou napadeny.

„Ti, kdo stojí jako Boží strážní na hradbách Sionu, ať jsou muži, kteří dokáží rozpoznat nebezpečí dříve, než je spatří lid, — muži, kteří dovedou rozlišovat mezi pravdou a bludem, spravedlností a nepravostí.

„Bylo dáno varování: Nesmí být dovoleno, aby vniklo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž stavíme od té doby, co přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem, věrná světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmut své nohy z plošiny, na níž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána s opravdovou modlitbou a hledali světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vedlo mne od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Dílo muže s kartáčem na smetí, které má být vykonáno za účasti Božího lidu posledních dnů, je rovněž znázorněno Izajášem, když označuje lid posledních dnů a dílo, k němuž jsou povoláni, neboť základy byly před příchodem posledních dnů předurčeny k pohřbení pod bludem.

I ti, kteří vzejdou z tebe, vystavějí dávná zbořeníště; pozdvihneš základy mnohých pokolení a budeš nazván Opravitelem trhlín, Obnovitelem stezek k obývání. Izajáš 58,12.

„Dávné pustiny“ se vztahují k doktrinálním pravdám spojeným se dvěma pustošícími mocnostmi pohanství a papežství. Právě dvě pustošící mocnosti pohanství, po němž následuje papežství, tvořily rámec, který William Miller použil pro každé prorocství, jež předkládal.

I vystavějí dávné trosky, pozdvihnou dřívější spustošení a opraví zpustošená města, spustošení mnoha pokolení. Izajáš 61,4.

Strukturou prorocství, která je představena jako rámec, jsou dějiny a vzájemný vztah oněch dvou mocností. Obnovit „stezky k obývání“ znamená obnovit Millerův rámec, který byl v jeho snu

znázorněn prací muže s kartáčem na smetí. Izajáš použil ilustraci dějin Ezdráše a těch, kteří se navrátili z Babylóna a opravili Jeruzalém, aby označil obnovu dřívějších zpusťování.

Ode dnů našich otců jsme až do tohoto dne ve velikém provinění; a pro naše nepravosti jsme my, naši králové i naši kněží byli vydáni do ruky králů zemí, meči, zajetí, v plen a k zahanbení tváře, jak je tomu dnes. A nyní na krátký čas nám byla prokázána milost od Hospodina, našeho Boha, aby nám ponechal ostatek, jenž unikne, a aby nám dal kolík na svém svatém místě, aby náš Bůh osvětlil naše oči a dal nám trochu oživení v našem otroctví. Neboť jsme byli otroky; avšak náš Bůh nás v našem otroctví neopustil, ale rozšířil nad námi milosrdenství před očima králů perských, aby nám dal oživení, aby znovu vybudoval dům našeho Boha a opravil jeho trosky a aby nám dal hradbu v Judsku a v Jeruzalémě. Ezdráš 9,7–9.

Ezdráš a ti, kdo opravovali Jeruzalém, představují „ostatek“, jenž obnovuje stezky k obývání, a jsou to ti, kdo vykonávají dílo v kontextu modlitby z Leviticus dvacet šest, na niž Ezdráš odkazuje slovy, že „od dnů našich otců jsme až do tohoto dne ve velikém provinění; a pro naše nepravosti jsme my, naši králové i naši kněží byli vydáni do ruky králů těch zemí, meči, do zajetí, v plen a v zahanbení tváře.“ Tím „dnem“, o němž mluví, je „den“, kdy „ostatek“ posledních dnů obnovuje stezky k obývání.

Ezrův ostatek jsou dva svědkové, kteří jsou vzkříšeni na konci tří a půl dne a naplňují modlitbu Leviticus dvacet šest, jak ji Daniel znázornil v deváté kapitole. Když se Ezdráš a jeho spolupracovníci vrátili z vyhnanství a znovu vystavěli Jeruzalém, předobrazovali dílo obnovení Millerových klenotů, což je dílo obnovy základních pravd Millera. Z tohoto důvodu je porozumění rámci Millerova díla nezbytné.

„Apoštolové stavěli na jistém základě, na Skále věků. K tomuto základu přinášeli kameny, které vylomili ze světa. Stavitelé nepracovali bez překážek. Jejich dílo bylo nesmírně ztíženo odporem Kristových nepřátel. Museli zápasit proti bigotnosti, předsudkům a nenávisti těch, kteří stavěli na falešném základě. Mnozí, kdo pracovali jako stavitelé církve, mohou být přirovnáni ke stavitelům hradeb za dnů Nehemjášových, o nichž je psáno: ‚Ti, kdo stavěli zeď, i ti, kdo nosili břemena, i ti, kdo nakládali, každý jednou rukou konal práci a druhou rukou držel zbraň.‘ Nehemjáš 4,17.“ Skutky apoštolů, 596.

V obou Izajášových pasážích jde o dílo znovupozvednutí základů a zpusťování mnoha pokolení. Izajáš označuje duchovní dílo, které bylo znázorněno doslovným dílem. Základy měly být střeženy, avšak místo toho byly nakonec zcela překryty falešným základem z padělaných drahokamů. Ti, které Izajáš označuje, obnovují základní pravdy milleritů, nikoli doslovné cihly a kameny. Symbolem těchto pravd je Millerův rámec dvou pustošících mocností, které po „sedm časů“ pošlapávaly svatyni i zástup.

Toto dílo obnovy je znázorněno jako pozvednutí „základů“ a „spoust mnoha pokolení“ a představuje prorocké dílo obnovování základních pravd prostřednictvím metodologie, jež přináší prorockou linii za prorockou linií, tu něco málo a tam něco málo. Dílo znovuzřízení základů a spoust je dílem předkládání a obhajoby původních pravd znázorněných na průkopnických mapách z let 1843 a 1850, které jsou dvěma tabulemi druhé kapitoly Abakukovy. A toto dílo je

vykonáváno metodologií pozdního deště, totiž „linii za linií“. Je to dílo návratu k Jeremjášovým dávným stezkám ve sporu s těmi, kdo si přejí hájit padělaný základ, jak jej představují falešné klenoty z Millerova snu.

„Nepřítel se snaží odvrátit mysl našich bratří a sester od díla přípravy lidu, aby obstál v těchto posledních dnech. Jeho sofismata jsou zaměřena k tomu, aby odváděla mysl od nebezpečí a povinností této doby. Za nic pokládají světlo, které Kristus přišel dát z nebe Janovi pro svůj lid. Učí, že výjevy, které jsou bezprostředně před námi, nejsou natolik důležité, aby jim byla věnována zvláštní pozornost. Zbavují účinnosti pravdu nebeského původu a olupují Boží lid o jeho minulou zkušenost, dávajíce mu místo ní falešnou vědu.“

„Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a hleďte, ptejte se po stezkách dávných, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní.“ Jeremjáš 6,16.

„Ať se nikdo nesnaží vytrhnout základy naší víry — základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a zjevením. Na těchto základech stavíme již posledních padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu a že mohou položit pevnější základ než ten, který již byl položen. To je však veliký klam. Jiný základ nemůže nikdo položit než ten, který již byl položen.“

„V minulosti se mnozí ujímali budování nové víry, ustavování nových zásad. Jak dlouho však jejich stavba obstála? Brzy padla, neboť nebyla založena na Skále.

„Nemuseli se snad první učedníci střetávat s lidskými výroky? Nemuseli naslouchat falešným teoriím a poté, když učinili vše, obstát pevně a říkat: „Jiný základ nemůže nikdo položit než ten, který je již položen“? 1. Korintským 3,11.

„Proto máme počátek své důvěry pevně zachovat až do konce. Bůh i Kristus poslali tomuto lidu slova moci, aby jej bod po bodu vyvedli ze světa do jasného světla přítomné pravdy. Se rty dotčenými svatým ohněm zvěštovali Boží služebníci toto poselství. Božský výrok zpečetil pravost hlášané pravdy.“ Testimonies, svazek 8, 296, 297.

„Dílo přípravy lidu, aby obstál v posledních dnech,“ je dílem spojeným se dvěma proroctvími Ezechiele ve třicáté sedmé kapitole. Hlas Izajášův na poušti přináší poselství a první Ezechiellovo poselství shromažďuje ty, kteří byli po tři a půl dne mrtvi na ulici města Sodomy a Egypta. Poté rozpoznávají, že se nacházeli v Matoušově době prodlévání z podobenství o deseti pannách. Pak slyší výzvu, která byla dána Jeremjášovi, aby oddělil vzácné od ničemného, chtějí-li se navrátit. Rovněž rozpoznávají Danielovu modlitbu v deváté kapitole jako přítomnou pravdu. Proto, jestliže a když se rozhodnou navrátit přijetím a splněním podmínek evangelia, pak přijímají druhé Ezechiellovo poselství a stanou na svých nohou jako převeliké vojsko.

„Dílo přípravy lidu, který obstojí v posledních dnech,“ je vykonáváno prostřednictvím metodologie pozdního deště „řádek za řádkem“. Toto dílo zahrnuje obnovu mileritských pravd, které jsou znázorněny na průkopnických grafech z let 1843 a 1850. Tyto dva grafy jsou dvě Habakukovy desky a mají být položeny jedna na druhou (řádek za řádkem), a tím tyto dva grafy představují základní pravdy, které mají být v posledních dnech obnoveny mužem s kartáčem na smetí.

Když jsou položeny vedle sebe, řádek za řádkem, odhalují omyl na mapě z roku 1843, který byl následně opraven na mapě z roku 1850. Jsou-li pak chápány jako jedna tabule (řádek za řádkem), představují jak zkušenost Božího lidu, tak skryté dějiny sedmi hromů, neboť společně znázorňují první zklamání, dobu prodlévání, Půlnoční volání, 22. říjen 1844 a veliké zklamání.

První zklamání, Půlnoční volání a veliké zklamání jsou skrytými dějinami sedmi hromů. Je to struktura pravdy, neboť pravda je založena na tom, že první a poslední písmeno hebrejského slova „pravda“ jsou tytéž, stejně jako první a poslední zklamání těchto dějin. Prostřední, třinácté písmeno je symbolem vzpoury, jak ji představují ti, kdo odmítají poselství Půlnočního volání. Oba diagramy, jsou-li spojeny dohromady, poskytují dvě svědectví o prorockých pravdách milleritů, které mají být obnoveny mužem se štětcem na smetí, ale zároveň také označují zkušenost, která je předobrazem zkušenosti sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Ti, kdo byli povoláni, aby byli korouhví (sto čtyřicet čtyři tisíc), se 18. července 2020 setkali se svým prvním zklamáním a poté jim v červenci 2023 bylo předloženo poselství od hlasu volajícího na poušti. Ten hlas je volal k návratu.

Právě v tomto bodě skrytých dějin sedmi hromů se projeví vzpoura, neboť dalším mezníkem je chvíle, kdy muž se smetáčkem na prach sesbírá drahokamy a vloží je do schránky. Poté zazáří desetkrát jasněji. V tom okamžiku byl Miller probuzen. Když se panny (Miller) probouzejí, je již pozdě. Obnovení pustin mnohých pokolení je dílo, na němž se musejí podílet dva svědkové. Toto dílo je nyní vykonáváno.

Rámec prorockví Williama Millera, jak jej představuje vidění u řeky Ulaj v Danielových kapitolách sedm, osm a devět, tvořily dvě pustošící mocnosti pohanství a papežství; a rámec pro Future for America tvoří pohanství (drak), po němž následuje papežství (šelma) a odpadlé protestantství (falešný prorok). Klíčem, který ustavuje oba rámce, jsou spisy apoštola Pavla. Apoštol Pavel byl prorockým hlasem, jenž spojoval starověký Izrael s duchovním Izraelem. Před svým obrácením se Pavel jmenoval Saul, což znamená „vybraný“ nebo „ustanovený“.

Pavel byl vyvolen (zvolen), aby byl apoštolem pohanů, a mimo jiné byl vyvolen pro své porozumění Starému zákonu. Jelikož napsal většinu Nového zákona, není mezi autory Nového zákona nikdo jiný, kdo by měl takové porozumění Starému zákonu jako Pavel. Byl vyvolen, aby vedl při předkládání evangelia pohanům, ale byl také vyvolen, aby ustanovil vztah mezi prorockými dějinami Starého zákona a prorockými dějinami, které následovaly po časovém údobí kříže. Bez Pavlova svědectví by prorocké porozumění milleritů i hnutí Future for America neexistovalo. Právě v té dějinné době, kdy byl doslovný Izrael rozveden jako Bohem vyvolený lid, byl Pavel vyvolen, aby ukázal, že tento starověký Izrael, ačkoli byl tehdy s Bohem rozveden, byl symbolem prorockých dějin duchovního Izraele. Nezbytná prorocká pravidla pro hnutí prvního a třetího anděla jsou založena především na spisech apoštola Pavla.

Z tohoto důvodu se budeme zabývat některými prorockými zásadami, které Pavel označuje a které ovlivnily poselství milleritů, jež bylo zasazeno do rámce dvou pustošivých mocností; a tím zároveň posoudíme, jak tyto zásady působí na rámec tří pustošivých mocností.

Neboť, bratří, nechci, abyste nevěděli, že všichni naši otcové byli pod oblakem a všichni prošli mořem; a všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři; a všichni jedli týž duchovní pokrm; a všichni pili týž duchovní nápoj, neboť pili z té duchovní skály, která je provázela; a tou skálou byl Kristus. Ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení, neboť byli pobiti na poušti. Tyto věci se staly našimi příklady, abychom nežádali zlých věcí, jako žádali i oni. Nebud'te ani modláři, jako někteří z nich; jak je psáno: Lid se posadil, aby jedl a pil, a vstali, aby se veselili. Ani nesmilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich v jednom dni třiadvacet tisíc. Ani nepokoušejme Krista, jako ho někteří z nich pokoušeli, a byli zahubeni od hadů. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a zahynuli od zhoubce. Toto všechno se jim přihodilo jako příklady a bylo zapsáno k napomenutí pro nás, na které přišly konce věků. 1 Korintským 10:1–10.

V deseti krátkých verších Pavel ukazuje, že obřad křtu byl předobrazem při přechodu Rudého moře, že Skála, která provázela starověký Izrael, byla „duchovní Skálou“ a že touto Skálou byl Kristus. Ukazuje také, že starověký Izrael byl příkladem pro ty, kdo žijí v posledních dnech. Tento oddíl je varováním a zároveň předmětem sporu mezi těmi, kdo hájí pravdu, a těmi, kdo pravdě odporují. Adventističtí teologové učí, že Pavel pouze poukazoval na to, že dějiny starověkého Izraele znázorňovaly mravní poučení, jimž měli porozumět ti, kdo žijí v posledních dnech, avšak trvají na tom, že Pavel neukazoval, že dějiny doslovného Izraele se mají skutečně opakovat v duchovním Izraeli. Sestra Whiteová tento oddíl často používá k potvrzení právě toho, co měl Pavel na mysli.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování má platnost pro nás. ‚Toto všechno pak na ně přicházelo jako příklad, a bylo to napsáno k napomenutí nám, k nimž dospěl konec věků.‘ 1. Korintským 10,11. ‚Neboť jim bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám sloužili těmi věcmi, které vám nyní byly zvěstovány skrze ty, kteří vám kázali evangelium v Duchu svatém seslaném z nebe; do nichž i andělé touží nahlédnout.‘ 1. Petrova 1,12....“

„Bible nahromadila a shromáždila své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny veliké události a vážné děje starozákonních dějin se v církvi v těchto posledních dnech opakovaly a opakují.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

„Veliké události a vážná dějství starozákonních dějin se opakovaly a opakují v církvi v těchto posledních dnech,“ tak sestra Whiteová shrnuje Pavlův význam v těchto verších. Ve snaze podkopat Pavlovo určení starověkého Izraele jako symbolického znázornění dějin doslovného Izraele vnutil satan proti tomuto prorockému principu dva hlavní útoky. Prvním, který jsem již zmínil, je tvrzení, že Pavel pouze poukazoval na to, že tyto dějiny představují mravní poučení. Toto falešné učení je polopravdou, a polopravda není pravdou vůbec. Je pravda, že mravní poučení, která lze odvodit z dějin starověkého Izraele, jsou k užítku těm, kdo žijí v posledních dnech; avšak když se toho užívá k popření, že tyto dějiny jsou také znázorněním událostí, které se budou opakovat, stává se to polopravdou, jež je určena k popření pravdy.

„Požehnání nebo kletba nyní leží před Božím lidem — požehnání, jestliže vyjde ze světa, oddělí se a bude kráčet cestou pokorné poslušnosti; a kletba, jestliže se spojí s modlářskými, kteří pošlapávají vznešené nároky nebe. Hříchy a nepravosti vzpurného Izraele jsou

zaznamenány a tento obraz je nám předložen jako výstraha, že budeme-li napodobovat jejich příklad přestoupení a odvrátíme-li se od Boha, padneme stejně jistě jako oni. „To všechno pak se jim dalo za příklad, a napsáno jest k napomenutí našemu, k nimžto přišlo skonání světa.“
Testimonies, svazek 1, 609.

Jedna pravda nesmí být používána k popírání jiné pravdy, neboť když se tak děje, proměňuje to Boží pravdu ve lež.

„Jedno výroky Spasitele nesmí být vykládán tak, aby rušil jiný.“ The Great Controversy, 371.

Učení, že dějiny starověkého Izraele představují pouze mravní poučení, bývá adventistickými teology často používáno k ničení Božího prorockého slova a je jednou z polopravd, která je zahrnuta do směsi bájí připravené k tomu, aby oklamala Boží lid k přijetí lži; a lež, kterou přijímají, je označena ve spisech apoštola Pavla.

Druhý hlavní útok proti zásadě, že dějiny starověkého Izraele znázorňují dějiny novodobého Izraele, vymysleli jezuité v době protireformace a spočívá v tom, že souhlasí s myšlenkou, že se dějiny starověkého Izraele opakují. Jezuitská lež spočívá v tom, že se dějiny opakují doslova, nikoli duchovně. Tato lež byla vymyšlena jako prostředek, jak zabránit porozumění, že římský papež je antikristem biblického proroctví; neboť toto učení připouští pravdu, že v posledních dnech je antikrist, avšak tvrdí, že antikrist je představován doslovnou mocností, nikoli duchovní mocí. Nevěstka ze Zjevení sedmnácté kapitoly, která má na čele napsáno „tajemství, Babylón“, by pak byla nevěstkou, jež povstává v doslovné zemi Babylónu, kterou je dnes Irák.

„Ti, kdo ve svém chápání slova propadnou zmatku a nedokážou rozpoznat význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista.“ Kress Collection, 105.

Papež je doslovná osoba, představující doslovnou mocnost (katolickou církev), avšak on i jeho organizace byli prorocky označeni doslovným Babylónem a mohou být správně rozpoznáni pouze tehdy, je-li téma antikrista předloženo jako duchovní naplnění doslovného příkladu. Pavel určil, že doslovný Izrael znázorňuje duchovní Izrael, avšak nešlo o novou prorockou pravdu, kterou by předkládal, neboť jeho porozumění se obecně zakládalo na Starém zákoně a právě tam je jeho svědectví ukotveno.

Takto praví Hospodin, Král Izraele a jeho Vykupitel, Hospodin zástupů: Já jsem první a já jsem poslední, a kromě mne není Boha. A kdo, jako já, bude volat a oznámí to a uspořádá mi to, od té doby, co jsem ustanovil dávný lid? A věci, které přicházejí a které přijdou, ať jim oznámí. Nebojte se a nestrachujte se: neoznámil jsem ti to již od onoho času a nezvěštoval jsem to? Vy jste dokonce mými svědky. Je nějaký Bůh kromě mne? Ano, není jiného Boha; žádného neznám. Izajáš 44:6–8.

Máme být Kristovými svědky, tak jako byl Pavel, že Alfa i Omega ustanovil nejen dávný Izrael, nýbrž všechny starověké lid Bible jako symboly, aby ukázaly „věci, které přicházejí“, těm, kdo žijí v posledních dnech. Pavel byl znalcem Starého zákona a byl povolán, aby byl prorockým spojovacím článkem mezi údobím doslovného a duchovního Izraele. Právě jeho spisy vedly ty, kdo porozuměli rozmnožení poznání v době konce roku 1798, a také roku 1989.

Starověký doslovný Babylón, starověcí synové východu, starověký Egypt, starověké Řecko a starověká Médsko-perská říše jsou symboly duchovních mocností na konci světa. Starověké symboly jsou doslovnou předlohou, která předchází duchovní skutečnosti, jež následuje, a tuto skutečnost představují. Pavel jde tak daleko, že ztotožňuje doslovného Adama jako symbol duchovního Adama (jímž je Kristus).

A tak je psáno: První člověk Adam se stal duší živou; poslední Adam duchem oživujícím. Avšak ne nejprve to, co je duchovní, nýbrž to, co je přirozené; potom teprve to, co je duchovní. První člověk je ze země, zemský; druhý člověk je Pán z nebe. Jaký je ten zemský, taková jsou i zemští; a jaký je ten nebeský, taková jsou i nebeští. A jako jsme nesli obraz zemského, poneseme také obraz nebeského. 1 Korintským 15,45–49.

Pavel zde vyučuje některým velmi hlubokým poučením týkajícím se prvního a posledního Adama, avšak my pouze určujeme zásadu, kterou v daném oddílu zcela jasně předkládá, když říká: „nebylo nejprve to, co je duchovní, nýbrž to, co je přirozené; potom teprve to, co je duchovní.“ Doslovné, které zde Pavel označuje jako „přirozené“, je první, a duchovní je poslední. Doslovný Izrael byl první a přirozený a duchovní Izrael přichází „potom“.

Doslovný Babylón předchází duchovnímu Babylónu. Dalším důležitým bodem, který je v Pavlových spisech zdůrazněn, je okamžik v dějinách, kdy má být uplatněn přechod od doslovného k duchovnímu. Je to časové období kříže, kdy je určen prorocký přechod od doslovného k duchovnímu.

Neboť vy všichni jste skrze víru v Kristu Ježíši synové Boží. Neboť všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, oblékli jste Krista. Není už Žid ani Řek, není otrok ani svobodný, není muž ani žena; neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A jste-li Kristovi, tedy jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení. Galatským 3,26–29.

Nezáleží na tom, jaké by mohlo být vaše prvorozenství; přijmete-li Krista, stáváte se semenem Abrahamovým. Nejste doslovný Izrael; jste duchovní Izrael. Přechodem od doslovného k duchovnímu byl kříž. Pavel rozděluje lidstvo do dvou tříd. Každá třída má svou vlastní smlouvu, každá je potomkem Abrahamovým. Každá má město, které představuje její rodinu a smlouvu. Každý je buď synem doslovného Adama, nebo duchovního Adama.

Neboť je psáno, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze svobodné. Avšak ten, který byl z otrokyně, narodil se podle těla; ten pak ze svobodné skrze zaslíbení. To má alegorický smysl: neboť tyto ženy jsou dvě smlouvy; jedna z hory Sinaj, rodící k otroctví, a to jest Hagar. Neboť tato Hagar jest hora Sinaj v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť je v otroctví se svými dětmi. Ale Jeruzalém, který jest nahoře, jest svobodný, a ten je matkou nás všech. Neboť je psáno: Raduj se, neplodná, která nerodíš; propukni v jásot a volej, ty, která netrpíš porodními bolestmi; neboť opuštěná má mnohem více dětí než ta, která má muže. A my, bratři, jsme jako Izák dětmi zaslíbení. Ale jako tehdy ten, který se narodil podle těla, pronásledoval toho, který se narodil podle Ducha, tak jest tomu i nyní. Co však praví Písmo? Vyžeň otrokyni i jejího syna, neboť syn otrokyně nebude dědicem spolu se synem svobodné. A tak tedy, bratři, nejsme dětmi otrokyně, nýbrž svobodné. Galatským 4,22–30.

V časovém období kříže se starověké doslovné stalo symbolem moderního duchovního. Apoštol Pavel objasnil tyto podstatné prorocké pravdy, které Williamu Millerovi umožnily stanovit rámec dvou pustošících mocností, na němž založil všechny své prorocké závěry. Totéž dílo, které vykonal apoštol Pavel, určuje tři pustošící mocnosti, jež tvoří rámec všech prorockých závěrů Future for America.

Rámec Millerova chápání rozmnožení poznání, znázorněného viděním o řece Ulaj v sedmé, osmé a deváté kapitole, byl založen na jeho objevu, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel představuje pohanský Řím. Tento objev učinil v Pavlově druhém listu Tesalonickém. Toto porozumění je základní pravdou ztotožněnou v souvislosti s prorockou „lží“, která v posledních dnech způsobuje, že na adventisty sedmého dne přichází mocné blouzení.

V příštím článku budeme pokračovat v našem studiu nárůstu poznání, znázorněného viděním řeky Ulai, tím, že se zaměříme na to, co Miller rozpoznal v Pavlově listu.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte v srdcích všech lidí, říká o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Nejsou zarmoucení ani ohromeni pro svůj mravní a duchovní stav.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nalézají zalíbení ve svých ohavnostech. I já si zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se obávají; protože když jsem volal, nikdo neodpovídal; když jsem mluvil, neposlouchali; nýbrž činili zlo před Mým očima a volili to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ „Bůh na ně pošle mocné blouzení, aby uvěřili lži,“ protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni, „nýbrž našli zalíbení v nepravosti.“ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může ošálit mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, když ve skutečnosti mnohé věci konáte podle světské prozíravosti a hřešíte proti Jehovovi? Ó, je to veliký podvod, podmanivý klam, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, zbohatli a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.‘“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.